

„Tammo Cooper” uit Finsterwolde:

16-4-86

Van visser tot pompkeman

gen, een motor krijgt geen benzine of geen vonk. Je hebt natuurlijk een hoop tussenmogelijkheden en daarbij kom je toch vaak weer voor verrassingen te staan. Dat is het mooie. Daarom kan ik me zo goed verplaatsen in het werk van een dokter. Ik denk dan dat een dokter zich eigenlijk heel gauw kan vergissen als hij een diagnose stelt. Het menselijk lichaam bestaat ook uit onderdeeltjes, maar het zou natuurlijk meer funest zijn als het verkeerde onderdeel wordt vervangen”.

SCHOOLBUS

Een heel andere episode uit het leven van Cooper vormt het rijden op de regionale schoolbus. Hij heeft het der-

tien jaar mogen doen, terwijl velen vóór hem al vrij snel overspannen werden. Vrouw Gepke heeft het een paar keer van hem overgenomen maar kwam steevast met een rood hoofd thuis. Autobezitters van benzine voorzien licht haar meer, al is het van 'smorgens zeven uur tot 's avonds half twaalf.

Tammo: „t Was mooi waark. Ik had het meteen bekeken. Eerst denk je: wat moet ik hier mee aan. Een lawaai van jewelste, ze sloegen elkaar en gooiden rotte sinaasappels naar fietsers. Die spatten dan uit elkaar op de rug van deze argeloze mede-weggebruikers. Ze werden dan echt helemaal gek in die bus. Als je daar verkeerd op reageert, als

schoolbuschauffeur, heb je geen leven meer. Maar ik zocht de breedste en sterkste uit en liet hem dan bij de deur zitten. Dat was een voorrecht, de deur open en dicht doen. En hij hield meteen de rest in toom. Maar ik ben er mee opgehouden, want eigenlijk was het heel verantwoordelijk werk en verhoudingsgewijs werd ik in feite onderbetaald.”

MUTS

„Er komen hier wel eens hoge heren om dingen te bespreken over de benzinepomp, maar m'n muts hou ik op. Het kan me niets schelen hoe ze daarover denken. Zo gauw ik opsta, zet ik hem op. Ik „trek me ook nooit aan”. Dan voel ik me ongelukkig.

We worden zelf nooit multi-miljonair, want we zijn gelukkig in de liefde en hebben ook nooit iets in de loterij gewonnen. Maar mocht het er ooit van komen dan blijft een bepaalde vorm van luxe onbelangrijk. Eigenlijk blijf ik diep in m'n hart garnaalenvisser. Met deze laatste muts uit die tijd draag ik de visserij nog een beetje uit”.

„SIKOM WEST”

Soms was het in de visserij zo hard en „roeg”, met de storm, dan sloeg de motor uit: ging aan de loop. Tammo vergeet nooit meer dat de golven zo hard met noordwester storm van de Eems kwamen rollen dat het anker-touw zelfs brak, omdat het water hoger en hoger werd. „In het leste dreef ik weg, met een noodgang. Als je

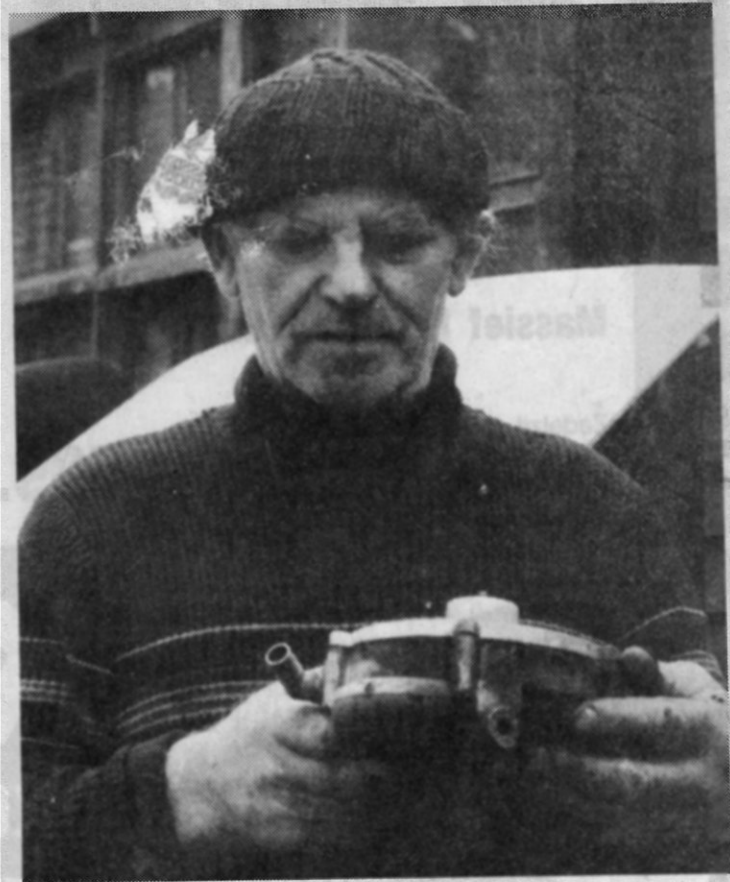
FINSTERWOLDE - Zo'n twintig jaar geleden deed hij zijn garnaalenvisserschip de „Tommie Cooper” aan de kant en begon een pompstation in Finsterwolde. Sindsdien draagt hij - dag in dag uit - een wollen muts. Als „aandenken”. Iedereen in Finsterwolde kent hem als Tammo Cooper (lees Koeper van Kuiper). Tammo weet zelf niet of hij een ludiek figuur is in zijn woonplaats. „Maar ze zeg'n 't ja”.

„De visserij was de mooiste tijd in mijn leven. De rust die daar vanuit ging: prachtig. Als je het vergelijkt met dit werk, veel contact met mensen aan de pomp en in de garagewerkplaats, is dit helemaal het tegenovergestelde. Daar moet ik nóg steeds aan wennen. Er is één overeenkomst, dat is het aan de loop brengen en houden van motoren, eerst van schepen, nu van auto's. Zolang ik een motor niet aan de praat krijg, ben ik niet rustig, daarbij is me niks te wonderlijk,” zegt de Finsterwolder. „Tegenwoordig kan het maar aan twee dingen lig-

dan op de zandplaten terecht komt slaat je de boot helemaal „in groes”. In de olie en „joepe” probeerde ik de motor weer aan de praat te krijgen. Uiteindelijk moest de boel, mede met behulp van een lontje aangeslingerd worden”.

„Ik kneep hem intussen goed, dacht dat de boot te pletter zou slaan. Je wordt dan een paar meter omhoog getild en klapt op een zandplaat. Daar komt nog bij dat ik geen meter kam zwemmen, al had dat ook al niet meer geholpen in die storm. Voor het lont vond ik een sloffe lucifer in mijn jas en ik drenkte een lap in gasolie. 't Kon me niets meer schelen, als de motor op de loop was gegaan was de hele boot uit elkaar gevlogen.

Op de dijk stonden Gepke, de waterpolitie en een aantal dorpelingen machteloos toe te kijken. Gelukkig kan ik nog vaak in levende lijve terugdenken aan de woorden van één der omstanders die op dat moment zei: „Zunde he? Tammo was een beste jong.”

● Tammo, zoals iedere Finsterwolder hem kent: met de muts op aan het knutselen.